

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἑλλατικὸ φέρεται 20

20 λεφτά τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κιόσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, 'Ομόνοιας, 'Υπουργείου Οικονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου ('Οφθαλμιατρεῖο) Σταθμοῦ ψυγείου Σιδηροδρόμου ('Ομόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρῆ Πλατεία Στουγνάρα, 'Εξάρχεια), στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἐστία» Γ. Κολάρου.

'Η συντροφή πλεορενταὶ μπροστά κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΑΠΟΨΕ

τελειώνουν τὰ πολιτικὰ παραβάλια μας κ' ἔτοι μᾶς μένει καὶ μὰ Κυριακή, ἡ μεθανοιανή, γιὰ νὰ γλεγούμε λίγο σὰν ἀνθρώποι, καὶ ὅχι πιὰ σὰν ἑκλογεῖς. 'Ο μπαρμπα-Νιεληγιάννης σοφά τὸ σκέψηνε κ' ἔβαλε τὶς ἑκλογὲς γε' ἀπόρε: «Μιὰ Κυριακή, εἶπε, δικῇ μου, καὶ μιὰ σὸν Καρνάβαλο». 'Αν τύχαινε νάναι Πρωθυπουργός κι ὁ Καρνάβαλος, νὰ εἰσποτε βέβαιοι πὼς τὴν ἴδια σκέψη θάκανε: «Μιὰ Κυριακή, θάλεγε, σὲ μένα καὶ μιὰ σὸν μπαρμπα-Θοδωρῆ».

Μᾶ γιὰ σταθεῖτε νὰ τὸ καλοσυλλογιστοῦμε λίγο. Μήπως κοὶ τὸ σημερινὸ πανηγύρι δὲν εἴραι ἀποκριάτικο; Πῶς δὲ φροσοῦντες μοντσοῦντες δοὺς βγαίνουν ἀπὸ τὶς κάλπες; Αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάνει τίποτα. Λέτε λόγου σας πὼς δὲ φροσοῦντες μοντσοῦντες, μὰ μπορεῖ νὰ σᾶς πεῖ κ' ἔνας ἄλλος, καὶ μ' ὅλο τὸν τὸ δίκιο μάλιστα, πὼς οἱ ἀποψιγοὶ Καρνάβαλοι δὲν τὴ

κυρία μου, μὰ πολὺ ἀψής σὰν ἀνάψῃ τὸ αἷμα του, μπροστὶ μοναχό, κανέναν δὲν ἀκούει. Θεοφορούμενος δόμας· γιὰ τὴν πίστη του καὶ τὴν πετρίδα του, τὴν ζωὴ του τίποτες δὲν τὴ λογαριάζει. Εἴτανε λοιπὸν ποὺ λέσ, πέρσι τῆς Παναγίας τῆς Σηλυδριανῆς, μεγάλη ἡ χάρη της—καὶ ὁ καλὸς γέρος σιαυροκοπῆθηκε—καὶ καθὼς μᾶς ἔκανε τέτοιες καλωσόνες, καλὴ ὥρα σὰν καὶ φέτος, ἀποφάσισα νὰ τραβήξω μὲ τὸ παννάκι στὸ πανηγύρι, γιατὶ τὸ εἶχα τάξιμο ποὺ ἀρρώστησε ἡ Φανή μου τὸ χειμῶνα. Παράγειλα τοῦ Θοδωρῆ νὰ μὴ λείψῃ νύχτα ἀπ' τὸ σπίτι, γιατὶ συνειθούσε τὸ παλιό πάσιδο νὰ ξενυχτάῃ στὰ γλεντιά (σὺ πειά τώρα, συμμαζώχητης μὲ τὴ γυναικα του). Λοιπὸν ποὺ λέσ, εἰμούνα στὴ Σηλυδριανή τὴν τρίτη μέρα τοῦ παναγιουριού, ἔκεινης μὲ τὸ καλὸ ἀπ' τὸ βράδυ, δυσὶ ὥρες ἀπ' τὸ βράδυεμα τοῦ ἥλιου εἴμουνα στὴν Πόλη. 'Οσο νὰ φτάσω στὸ σπίτι, νυχτώθηκα στὰ καλά.

Φέγνω στὸ σπίτι, χτυπώ τὴν πόρτα, μ' ἀνοίγει ἡ Φανή· σὰν ἀλλοιώτικη μοῦ φάνηκε. Οὔτε τραπέει· βαλμένο, σύτε τίποτις. Τί διόσολο! Καὶ τὴν ἔξεις ποὺ θέρτω σημεριεῖς. Τάλλα παιδιά συμμαζωμένα σὲ μιὰ κόχη, σύτε κουνήσανε ποὺ μὲ εῖδανε.

— Τὶ τρέχει, βρέσεις; τοὺς λέω. Ποὺ εἶναι ὁ Θοδωρῆς, γυναίκα;

— 'Ο Θοδωρῆς; μῆ θυμώνης, Γιώργη μου, ἀρχεψέ ἔκεινη μὲ τρεμουλιστὴ φωνή. Κατσες τώρα καὶ θὲ στὰ πῶ.

'Εμένα τὸ αἷμά μου ἀναψέ· κάτι μυριστηκα.

βγάζουν ποτὲ τὴ μοντσούνα ἀπὸ τὸ μοῦτρο τους. Φορώντας τὴ μοντσούνα τοῦ πατριώτη πασκίζουνε χρόνια καὶ χρόνια τῷσα νὰ σώσουν τὸ Ρωμαϊκό. Καὶ τὸ σώσανε. 'Αμ πῶς δά! Καὶ θὰ τὸ σώσουν ἀδύμα, μὰ μὲ τὴ μοντσούνα πάντα· ποτὲ τους ἀμα-σκάρεντοι.

'Απὸ τὶς κάλπες ἀπόρε Καρνάβαλος πάντα θὰ βγεῖ. Νὰ τὸ ξέρετε. Νιεληγιάννης, Θεοτόκης, τὸ ἰδιο κάνει. Κ' οἱ δυό τους δοκιμασμένοι. Κ' οἱ δυό τους κάλπες γιὰ σωτῆρες τῆς πατρίδας βάλλανε. 'Ακούσατε κανένα νὰ σᾶς πεῖ πῶς πρέπει νὰν τὸν ψηφίσετε γιὰ νὰ χαντακάσει τὴν πατρίδα; 'Ο Θεός νὰ μᾶς φυλάξει. Ήοιδες τὸ εἶπε τέτοιο πρᾶμα γιὰ νάκουντει! "Ολοι οι σωτῆρες, ποὺ νὰ μὴ βασικαθοῦνε, καὶ μεῖς οι τυχερώτεροι ἀνθρωποι τοῦ κόσμου, ἀφοῦ διον μὲ διὸ οργανώμενοι τὸν ψηφο μας, στὰ στραβά, σὲ σωτῆρα πάντα θὰ τὸν φρίξουμε.

Καὶ κάτι ἄλλο, δξιωσημείωτο κι αὐτό: Παραπονοῦνται μερικοὶ πλὸς δὲν εἰχαμε φέτος Κομιτᾶτο γιὰ νὰ κουνήσει λίγο τὸν κόσμο καὶ νὰ βραβέψει τὶς μασκαράτες τὶς δέξιπνες. Εἰχαμε, καὶ καλοείχαμε μάλιστα, μὲ τὴ διαφορὰ πῶς τὸ Κομιτᾶτο τὸ ἀποτελοῦσε ἔνας μονάχα ἀνθρωπος, δ Νιεληγιάννης, καὶ τὰ δέξια γιὰ νὰ βραβευτοῦντες οἱ ποὺ πετυχεμένες μασκαράτες τὰ πλεόναμε δῆλοι ἀπὸ τὴν τοπείη μας, ἀφοῦ τοὺς φρέσαμε κι αὐτωνῦν μιὰ μοντσούνα, καὶ γιὰ τὴν καλὴ χρονιά, καὶ τὰ εἴπαμε ἐκ λογικοῦ.

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

μέρα τοῦ Φλεβάρη τελειώνει ἡ προθεσμία γιὰ τὸ μικρὸ διαχωνισμὸ μας ποὺ τὸν ἔχουμε προκηρύξει τὸν περασμένο Δεκέμβρη μὲ τοὺς ἀκόλουθους δροῦς:

1) Ηεριγράφη, εἴτε στὴν Ἑλλάδα, εἴτε στὴν Τουρκία, νησιοῦ ἢ στερεᾶς, χωριοῦ, χώρας, χτίρου, ἵξογῆς, θουνοῦ, κάμπου, τέλους πάντων ὅτι τόπο έπιθυμετε ὁ καθένας νὰ διαλέξει εἴτε ιστορικό εἴτε δῆλο.

2) Τάξιδιο δὲν πρέπει νὰ πιόνει περισσότερο τόπο ἀπὸ μιάμιση στὴν τοῦ «Νουμά» δίχως ἐπιφύλαξιδα. 'Οσο μάλιστα μικρότερο τόπο καλύτερα.

3) Η περιγραφὴ πρέπει νὰ εἶναι κακλιτεχνικὴ γραμμένη, δηλ. μὲ ὕσος καὶ μὲ λογικοῦ ἀψεγάδιστο.

4) Πρέπει· νὰ περιγράφουνται τάντικεμενα καὶ οἱ ίδεις μὲ τὶς λέξεις ποὺ τοὺς ἀνήκουνε, καὶ δῆλο μὲ μεταφορές καὶ μὲ φράσες ποιητικές, ποὺ μποροῦνε

— Μωρή, μῆλα καλά! Τὸ παιδί ποὺ εἶναι; 'Η γυναίκα μου ἔρχεται νὰ κλαγή.

— Τὶ εσὺ φταίω γά καὶ φωνάζεις. 'Ηγώ δὲν τρέμω· ἔγω μάννα δὲν είμαι; εἶναι δύο δύρες τόρχα ποὺ ἔφορεν ἀρματωμένος. Πάντε, λέσ, νὰ γλυτώσῃ ἔνα κοστίτοις ἀπ' τὰ Τούρκικα. — Μάννα, μοῦ εἴπε. 'Ηγώ ἀπόψε δές τὸ πουσνό δέρχουμαι ἢ δὲν ἔρχουμαι. Περικάλιτας τὴν Παναγία νὰ γρίσω. Μὲ σὰν ἕρθω, μονάχος δὲν θάρτω καὶ δέσε το. Πάντε νὰ πασακαλέσῃς τὴν Παναγία νὰ γλυτώσῃ τὸ κορίτσιο. Τὸ δέρεις τὸ παιδί μας, Γιώργη μου. Δὲ μιλάτει. Σὰν κορώσῃ τὸ αἷμα του δέρι μάννα, μάτε Θεό δὲν ἀκούει. Τὸν δέρηται λοιπὸν καὶ πῆγε στὴν εὐκή τοῦ Θεού. Σὲ λίγο ἔργυσται ὁ Παναγίτης δὲν φίλος του καὶ μὲ τὰ δουλειές μὲ τοῦ Τ. . . πασσά τὸ κονάκι, καὶ γρειάστηκε νὰ πάρῃ σημαρίας τὸ πρώτα καὶ πετάξουν δέλιο. Είχεν αὐτές τὶς μέρες ὁ Θοδωρῆς μας κάτι δουλειές μὲ τοῦ Σουλτάνην. Μεχμέτ γιὰ νὰ βιδώσῃ μονάχος του τὶς ρόδες τοῦ μεγάλου ἀμαξιοῦ του πετσῆ. Ζουλεύοντας τὸ λοιπὸν δέρψατε, καὶ μπῆκε μέσα στὴν αὐλή γιὰ νὰ γυρέψῃ ἔνα ποτήρι νερό. 'Ηκει βλέπεις ένα κορίτσιο νὰ στέκεται καὶ νὰ τὸν κοιτάζῃ φοβισμένο. Κατάλαβε πῶς εἴτανε φωνιοκόριτσο καὶ τοῦ γύρεψε γιὰ τοῦ δώσης νερό, μὲ ἔκεινο ἔτρεμε ἀφ' τὸ φέρο του καὶ τοῦ λέσεις βιαστικά: — Χριστιανὸν εἶσαι; καὶ ξέρετε τὴν ζωὴν τους στὴν Ελλάδα;

— πῶς είτανε άσφανὸν κορίτσιο ἀφ' τὴ Χίο, κι' ἔρθε μαζῆ μ' ἄλλες κοπέλες; νὰ μπῆ δούλια στὰ ξένα, μὰ ἔπειτε στὰ χέρια μιανής πλάθρας ἀτιμής, κι' ἔκεινη, ποὺ νὰ τὴν καύῃ ὁ Θεός, τὸ πούλησε τὸ κορίτσιο γιὰ δεκάτη λίρες στοῦ Πλαστή τὸ κονάκι. Τὴν εἴγανε μιὰ βδομάδα τώρα μὲ τὰ καΐδια καὶ μὲ τὰ γλυκά τὰ λόγια, γιατὶ θέλεις νὰ τὴν τουρκέψουνε καὶ νὰ τὴν πάρῃ δι γιὰ τὸν Πλαστή στὸ χαρέμι του. 'Ο Θοδωρῆς έχωνε σὰν τάκουσε δὲλιο αὐτά: — 'Ακουσέ με, τὴν λέσι. Δὲν ἔχουμε καΐδια νὰ γένουμε. 'Απόψε τὴ νύχτα καὶ δέλιο δὲρματωδῆ καὶ θάρτω νὰ σὲ κλέψω καὶ ὁ Θεός βοηθός. 'Ακουσέ με καΐδια' ἔγω δὲν φύλαξε δέλη τὴ νύχτα καὶ δέλιο μὲ τ' ἀμάξη μου' ἔστι, δέποτε μπορέστης εὑρε μιὰ στιγμή ἔκει ποὺ δέλιο κοιμούνται δέλιο, ζνοίξεις σιγά σιγά τὴν πόρτα καὶ πετάξουν δέλιο. Κοίταξε καΐδια! Μὲ παίρνεις στὸ λάμπον του. 'Αν μὲ πάζουνε, δέλιο μὲ σκοτώσουνε, μὲ ἔγω δὲλιο σκοτώσω πρῶτη σενα, νὰ μή σ' ἀφήκω ζωντανή στὰ χέρια τους, καὶ θάτεσά τὰ σκοτωθῶντα καὶ στὸ θάρδιον τοῦ Παναγίας περιγγες ἡ κανδήλα μὲ φῶς σταθερὸ καὶ στερεό.'

— Τὶ νὰ στὰ πολυλογῶ, κυρία μου; 'Εκείνη τὴ νύχτα έστι τὴν περάσαμε· δέλιο ποὺ πετσῆ μὲ τὴ γυναικά μου στην περιθώριο. Ποὺ φάει, ποὺ ψυνος. 'Έκαν' ἔκεινη νὰ μελήγη μὲ δέλη τὴν πέραση νὰ πῆ τειμουδιά καὶ τὴς ἔδει μονάχος μὲ τὸ χέρι μου τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας περιγγες ἡ κανδήλα μὲ φῶς σταθερὸ καὶ στερεό.'

νὰ εἶναι πολὺ ὄμορφες μὲ νὰ μη παρασταίγουν τὸ πρᾶμα ἀληθινὰ καὶ φωτογραφικά.

5) Τὸ βραβεῖο θάνατο 30 δραχμαῖς.

ΜΠΟΡΕΙ

νὰ πεῖ κανένας πῶς ὁ κ. I. Κονδυλάκης μὲ τὴν ἔξιπνη σάτυρά του ἔγραψε τὸν ἐπίλογο στὴν περιφημη γλωσσοκουβέντα τῶν «Αθηνῶν». Γλέντι μοναδικὸ τὸ γράμμα του ποὺ Δευτερικότικα μᾶς τὸ προσφέρανε οἱ «Αθηνῆς» καὶ φόλα φρεμακερὴ γιὰ δόσους μᾶς πήρανε ταύτια μας μὲ τὶς ἀνοησίες καὶ τὶς παλαιομάρτες τους. 'Η καθαρεύουσα ἔραγη ἀπὸ τὸν Κονδυλάκη μιὰ ἡρακλιά γροθιὰ ποὺ γιὰ χρόνια καὶ καιρούς θὰ τήνει θυμάται.</p

τὰς τάξεις των διὰ νέων προσηλύτων, ἀντὶ νὰ τὰς ἀραιώσῃ. Φοβοῦμαι καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μου ἀκόμη. Τὸ χρῆμα ἐπαναλαμδάνω, εἶναι κακὸς πειρασμός. Καὶ δταν εἰς τὸ καφενεῖον ἀκούων ἔνα φλογερὸν πατριώτην καὶ ὑπέρμαχον τῆς ὥρας μας γλώσσης ν' ἀναστρέψῃ: «Μὰ ποὺ τὸ βρέσκουν τὸ χρῆμα;» μοῦ φαίνεται δτι: Κητεῖ νὰ μάθῃ διὰ νὰ μπαλωθῇ καὶ αὐτὸς.

“Οτι οἱ δημοτικισταὶ ἔχουν ἀδήλους πόρους εἶναι ἀναμφίβολον, δπως εἶναι βέβαιον δτι ἔχουν καὶ ἀδήλου διαπνοὴν δσοι ἐξ αὐτῶν κάνουν λουτρόν. Δὲν ἡτο δυνατὸν παρὰ νὰ ἐπιχειρήσουν οἱ ἔχθροι τοῦ Ἑλληνισμοῦ νὰ καταστρέψουν τόσον μονοδικὸν ἀγάθον ὅποια εἶναι ἡ Καθηρεύουσά μας, τὸ καύγημα καὶ ἡ δόξα μας.

“Ἄλλ’ ἔχω καὶ ἀποδεῖξεις ἡλίου φαίνοντέρας. Προχθὲς εἶδα ἔνα Μαλλιαρὸν νὰ τρώγῃ. Χθὲς δὲ εἶδα ἔνα ἄλλον κατηρῆ καὶ στενοχωρημένον. Τὸν ἡρώητα τὶ εἴχε κ' ἐπροφασίσθη πονόδοντον, ἀλλ' ἔγω ἐσχημάτισε πεκοίθησεν δτι ἡτο λυπημένος διὰ τὸν φόνον τοῦ Σεργίου καὶ τὴν ἀσθενείαν τοῦ Πομπειδονότσεφ...”

“Ο κακημένος δ κ. Πώπτ τὴν ἐπαθε Χιώτικη. Ζήτησε τὴν γνώμη τοῦ Κονδυλάκη, ἐλπίζοντας πῶ θα βρεῖ καινούρια πχλι μπόμπα κατὰ τῆς Δημοτικῆς καὶ βρήκε μιὰ γροθιὰ σιδερένια κατὰ τῆς Καθηρεύουσας. Περαστικά του.

ΔΥΟ

Ἴσια μὲ τὴν ὥρα σχολιέσσανε τὸ ἔξοχο ποίημα τοῦ Παλαμᾶ ποὺ δημοσιεύαμε πρῶτο πρῶτο στὸ περασμένο φύλλο: δ κ. Πώπτ καὶ ἡ κ. «Ἐσπερινή». “Ωστε μοναχὸς δ κ. Κοκοράζας μένει τώρα γιὰ νά-χουμε ἔτσι τὴν κρίση δλων τῶν σοφῶν δημοσιογράφων καὶ κριτικῶν μας.

“Η κ. «Ἐσπερινή» μάλιστα ἔκανε καὶ κάπι ἀλλο, μιὰ κοιτοπονική, νὰ ποῦμε, ἀφοῦ καμώθηκε πῶς δὲν κατάλαβε δτι τὸ ποίημα αὐτὸν φανερώνει τὸν ἀδολοθαμαρό ἐληθινοῦ ποιητῆ στὸν ὑπέροχο ἐπιστήμονα καὶ ἀκαταπόνητο ἐργάτη, ποὺ ἐνσαρκώνει σήμερα τὴν Ἰδέα. Τὸ ποίημα δὲ γράφτηκε ακατὰ παραγγελίαν καθὼς θέλησε νὰ μᾶς πεῖ ἡ «Ἐσπερινή». Γράφτηκε ἀπὸ τὸν Παλαμᾶ καὶ μίζετηθηκε ἀπὸ τὸ «Νομό» ποὺ εὐτύχησε στὸ ζήτημα αὐτὸν νὰ συμφωνεῖ πέρα γιὰ πέρχ μ' ἔναν ἀληθινὸ καὶ μεγάλο ποιητή, σὰν τὸν Παλαμᾶ.

Δύτη εἶναι ἡ ἀλήθεια, καθὼς ἀλήθεια πάλι εἶναι, πῶς ἡ δημοσιογραφικὴ φευτικὴ δὲ φρενερώνεται μονάχα στὸ φυτοκάρισμα τηλεγραφημάτων τοῦ ἔξωτεροῦ. Εἶναι: μυριοτέρσωτη, πάνταζεύκ την!

τότες ἡ γυναίκα μου καὶ γονάτιζε μπροστὰ στὴν εἰκόνα καὶ, τὴν παρακαλοῦσσε μὲ δάκρυα νὰ μᾶς φέρῃ πίσω τὸ παιδί μας τὸ Θοδωράκη μας. Εἶχανε περάσει τρεῖς ὥρες ἀφ' τὰ μεσάνυχτα καὶ μεῖς πάντα στὴν ίδια θέση. “Ἄξεφνα ἔκοπεται κρότος; χραξίσ. Πετιούμα: μιὰ κάτου κι' ἀνοίγω τὴν ὁδόπορτα. ”Εκείνος εἶταν! τὸ εἴχα καταλάβει. “Ο Θοδωρῆς μου καθεύντας ἀπάνου στ' ἀμάξι χωρίς ροῦχα καὶ βαστοῦσε τ' ἀλόγατα ποὺ βράζειν ἀφούς ἀφ' τὴν τρεχαλα. Στεμάτησε, κατέβηκε, κι' ἀνοίξει τὴν πόρτα τοῦ ἀμάξιος. Τὸν εἴδα τότες νὰ βγάζῃ ἀπὸ μέσα, κυρίκ μου, ἵνα κορίτσι σὰν τὸ κρύο τὸ νερό, ὕδωροφ, πεντάμερο κορίτσι. Είτανε μισόγδυμνο, μόνο μὲ τὰ νυχτικά του, ξυπλήτο καὶ τολιγμένο μέσα στὰ ροῦχα τοῦ Θοδωρῆ. “Ετρέμε σὰν τὸ ψάρι. Τὴν πήρε δ Θοδωρῆς μέσα καὶ κλειδώσαμε τὴν πόρτα.

— Πατέρα, ἀπ' τὰ χέρια τῶν Τούρκων τὴν γλύτωσα, στὰ χέρια σου τὴν παραδίνω! Κοντά σου τίποτα δὲ φοβάσται!

Τί νὰ κάνω ἔγω, τί νὰ πῶ; τὸ αἷμα μου εἴχε ἀναισθῆτο στὸ κεφάλι μου καὶ οἱ ἀρμοὶ μου δλοὶ χτυπούσαν... “Ἐξαφνα, μιὰ κακιὰ ἰδέα πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ μου. Τ' ἀρπάζω τὸ κορίτσι ἀγρια ἀπ' τὸ χέρι καὶ τ' ἀναισθάκω στὴν κάμαρά μας ποὺ τὴν ἐφεγγειά πάντα ἡ Παναγία μὲ τὴν καντήλα της.

— Μωρή! τῆς λέω, ἐδῶ μπροστὰ στὴν ἄγια εἰκόνα τὴν ἀλήθεια δὲ μοῦ πῆς. Λέγε! νὰ μὴ σ' ἔχουνε πειρα-

μποροῦσε, θαρροῦμε, νὰ βρεῖ κανέναν τρόπο νὰ βοηθήσει τὸν φτωχὸν ἐκείνον ἀγνόωπο ποὺ ρεζίλευε, τόσες μέρες τώρα, ἀπόδω ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο τοὺς φιλέλληνες.

Χρόνια 35, λέει, δούλεψε ὡς φιλέλληνας, καὶ ἀφοῦ ὁ ἴδιος τὸ χαραχτηρίζει αὐτὸν γιὰ δημόπια ὑπερσία, ας τοῦ κάψει μιὰ μικρὴ σύνταξη ἡ Κυβέρνηση νὲ μὴν πεθάνει ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Οι ἄλλοι δημόσιοι ὑπόστλητοι στὰ είκοσι πέντε χρόνια παίρνουνε σύνταξη, καὶ ὅμως μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς: — οἱ περισσότεροι δασκάλοι πρῶτα πρῶτα — μποροῦν νὲ χαραχτηριστοῦν ἀξιόλογα ὡς μισθίληνες. Γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴν πάρει σύνταξη καὶ αὐτὸς ποὺ οὔτε τελώνης οὔτε δασκάλος ἐχρημάτισε, παρὰ δούλεψε τριανταπέντε χρόνια γιὰ νάποχτῆσε τὸν τίτλο τοῦ φιλέλληνα;

ΔΕΝ ΞΕΡΟΥΜΕ

τὸ λόγο — ἡ σωστότερα, τὸν ξέρουμε πολὺ καλά — ποὺ πολεμήθηκε μὲ τόση λύσσα ἀπὸ μερικὲς ἐφημερίδες δ κ. Πεσματζόγλου γιατί, λένε, θέλησε καὶ ἡ ἀφεντιά του βουλευτικοῦ. Οι ἄλλοι, βλέπετε, ἔχουν τὰ προσόντα καὶ μόνο δ κ. Πεσματζόγλου δρέθηκε νὰ μὴν τάχει. Τί λόγος!

Ο ἀγνόωπος οὔτε ὡς εὐεργέτης οὔτε ὡς ἔθνοσωτέρας ζήτησε τοὺς ψήφους μας. Τοὺς ζήτησε ὡς ἀγνόωπος πλούσιος ποὺ κοντεύει νάγοράσει δλα τὰ οἰκόπεδα τῆς Ἀθήνας καὶ νὰ γτίσει δὲν ξέρουμε καὶ μεῖς πόσες ντουζίνες παλάτια σ' αὐτήν.

Δὲ σᾶς γερίζουν τὸ μάτι δλ' αὐτὰ γιὰ βουλευτικὰ προσόντα; Δὲν ἔχετε δίκιο. Ἀφοῦ γενήκανε βουλευτές τόσοι καὶ τόσοι ποὺ καταπατήσανε τοῦ κερουμού τὰ οἰκόπεδα καὶ γτίσανε σαραβαλόσπιτα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὰ νοικιάσουν δημόσια γραφεῖα καὶ νὰ γδύνουνε τὴν ψωροκώσταινα, μποροῦσε γίνει βουλευτής κ' ἔνας ποὺ ἀγόρασε, μὲ τὸν παρὸ του, τὰ οἰκόπεδα καὶ δὲ νοίκισε κανένα σπίτι του ἀκόμα γιὰ δημόσιο γραφεῖο.

“Α βγει ἡ δὲ βγει βουλευτής, τὸ ίδιο κάνει. Τὸ Ρωμαϊκό θὲ τραβίζει τὸν ἀνθοσπαρμένο δρόμο του καὶ χωρὶς αὐτόν. Μή σᾶς νοικίζει. Ο Πεσματζόγλου δὲν εἶναι ὁ ἀγνόωπος ποὺ θὲ τὸ διευθύνει στὰ καλύτερα ἡ στὰ χειρότερα. Νὲ μὴ ρηγνύμαστε σμῶς; καὶ δίχως λόγο στοὺς ἀνήρωπους, σὰν τὰ σκυλιά ποὺ δὲν τοὺς πετάζανε κόκκαλο!..

γμάνη οἱ Τούρκοι; κοίταξε μήν πῆς φέματα, ἀτιμη, γιατὶ τώρα σὲ πνίγω μὲ τὰ χέρια μου, ἐδῶ μπροστὰ στὴν Παναγία.

Τὸ κορίτσι ἔπεισε στὰ γόνατα.

— “Οχι, πατέρα μου, δχι! κανένας δὲ μ' ἄγγιξε. Νὰ μὲ κάψῃ ἡ Παναγία αὐτή τὴ στιγμή ἀν σοῦ λέω φέματα. Κανένας δὲ μ' ἄγγιξε, πατέρα μου. Μή μὲ διώξῃ τώρα, γιὰ τὴν ἀγάπη του Χριστοῦ. “Αν μὲ ξαναπάρουν οἱ Τούρκοι, ποιός δὲ μὲ γλυτώσῃ πιά; κι' ἔκλαιγε τὸ ἄραγλο.

— Σήκω ἀπένω παιδί μου, σήκω.

“Εγώ τὴν ἀπόφασή μου τὴν εἴχα πάρει. Εύθυνε ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ εἶδα τὸ Θοδωρῆ νὰ τὴν καταΐδῃς ἀφ' τὸ ἀμάξι, τὸ εἴπα μέσα μου: Αύτῃ εἶταν ἡ γυναίκα του! τελείωσε. Η Παναγία ἡ Σηγλούστιανή του τὴν ἔδινε μὲ τὸ γέρει της ἡ Μεγαλόχερη.

— “Ε, σεῖς! ποὺ εἶτε; ἔλατε δλοὶ ἀπάνου.

Τρέζανε εύθυνε μέσα δ Θοδωρῆς καὶ ἡ γυναίκα μου.

— Φανή, έλα δω· φίλης τὴν κόρη μας καὶ πάρτηνα νὰ τὴν ντυστης. Καὶ σύ, Θοδωρῆ, πάνε να ξεζέψης τάλογα κι' ἔτοιμάσου. Πάω νὰ ξυπνήσω τὸν παπᾶ Τιμόθεο, νὰ τὸν φέρω τώρα νὰ σᾶς στεφανώση.

— Τί λές πατέρα; τώρα εύθυνε.

— Ναι, τώρα. Δὲν έννοω νὰ μείνη στιγμή τὸ κορίτσι στὸ σπήλαιο μας ἀλλοιώς παρὰ γυναίκα σου, παιδί μου. Δεύτερο λόγο δὲν έχω.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

ΣΤΟ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟ

Λοιπὸν τὸ βλέπω φταῖς ἐδύ γιὰ τὶς μονυμοῦρες τοῦ Σουρῆ, ποὺ τούδωκες τὴν δνοιεῖ τόσο νὰ πιεῖ κραδί, καὶ δὲς τὸν πῆρε ἀπ' τὸ βαρύ πιοτδό κραδοκατάνυξη.

ΣΤΟ ΣΟΤΡΗ

Σεθυμαστὲ Σουρῆ μου, μὴ σκυλιάζεις, μὴ χαλᾶς, μὴ χαλᾶς τὸ αἴμα σου. Χάλτια σὰ μιλᾶς, ωχ μωρὲ ψυχή μου, φάπες ποὺ θ' ἀρπάζεις στῆς ζωῆς τὸ ρέμα σου!

ΠΟΥΑΔ Ο ΚΥΣΤΙΣ

ΜΙΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ

Στὸ γερμανικὸν στερεονομικὸν περιοδικὸν «Ο Σείριος» δημοσιεύτηκε μιὰ λαμπρὴ ἐννακέλυψη τοῦ καθηγητὴ τῶν φυσικομαθηματικῶν κ. Wilhelm Krüger. Πρόκειται γιὰ μιὰ μέθοδο ποὺ φάνεται πῶς θὰ συμπληρώσει σὲ μερικὰ τὴ φασματοσκοπικὰ ἀνάλυση. Ο κ. Krüger μεταχειρίζεται φύλλα ἀπὸ γελατίνη ἡ καὶ γυαλιὰ βαμμένα μὲ εἰδικὴ χρώματα καὶ τὰ βαζεῖ μπροστά ἀπὸ τὸ τηλεσκόπιο γιὰ νὰ γνωρίσει τὴ χημικὴ σύνθεση μακρυνῶ σωμάτων. “Αν παρατηροῦμε μὲ τὸ τηλεσκόπιο τοῦτο διάφορα σώματα, τότε κατὰ τὴν χημικὴ σύνθεση τους, καὶ τὸ χρώμα τους ἀλλάζει στὸ τηλεσκόπιο. Παρατηροῦντας π. χ. τὰ πράσινα φύλλα τῶν δέντρων μ' ἓνα φύλλο ἀπὸ γελατίνη, βαμμένο μ' εἰδικὸ χρώμα μαζί, μᾶ